

KATE BATEMAN

BEZOHLÁDNÍ
SÚPERI

Riskantná partia

Môže sa nenávisť zmeniť na pravú lásku?

THAR

KATE
BATEMAN

*Riskantná
partia*

Preložila Miroslava Molnárová

IKAR

Kate Bateman
A RECKLESS MATCH

Copyright © 2021 by Kate Bateman
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.
Translation © 2025 by Miroslava Molnárová
Cover design by Danielle Christopher
Cover illustration by Alan Ayers
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0036-0

Venujem mame a ockovi – Ronovi a Jan Batemanovcom.

 Vravela som vám, že napíšem knižnú sériu,
ktorá sa bude odohrávať vo Walese! *Cymru am byth!*

 Takisto svojim čarovným príšerkám na M – prvej,
druhej aj tretej, a, pravdaže, Montymu – úhlavnému
nepriateľovi veveričiek a ničiteľovi ponožiek.

 Všetkých vás veľmi ľúbim!

*Tvrdíme, že súperenie vyčerpáva.
My dvaja sa navzájom iba doberáme.
A stále nás to veľmi baví.*

ART GARFUNKEL
(o Paulovi Simonovi)

Legenda

Všetko sa začalo prasaťom.

Podľa Montgomeryovcov ho ukradli. Daviesovci tvrdili, že sa k nim zatúlalo.

Zo stredovekých verzií – či prasa ktosi ukradol, alebo sa iba zatúlalo za spornú hranicu medzi panstvami týchto dvoch rodín – veril každý tej podľa toho, na čej strane stál. Spomínaná hranica bývala odjakživa predmetom nekonečných hádok a sporov.

Montgomeryovci žiadali, aby im prasa vrátili. Klan Daviesovcov ho však už medzitým stihol zjesť. Montgomeryovci sa teda pomstili a ukradli im iné prasa. Od tých čias sa zvady a nevraživosť medzi rodinami iba stupňovali.

Tvrdilo sa aj to, že v skutočnosti nikdy nešlo o prasa, ale o ženu. Tá vraj celkom ochotne utiekla so zakázaným milencom. Nech už to bolo tak či onak, tieto rodiny sa neznášali už celé stáročia.

Obrovský waleský hrad patriaci Daviesovcom delilo od rovnako rozľahlého anglického sídla Montgomeryovcov sotva desať míľ. Úrodné polia a zelené údolia medzi nimi predstavovali tú najspornejšiu hranicu v celej Británii, ba možno i v celej Európe.

Prirodzenú bariéru medzi ich pozemkami tvorila pomerne rozsiahla rieka. Most spájajúci jej brehy bol v tom čase taký úzky, že po ňom mohol naraz prejsť iba jeden kôň s povozom, a tak ani z jednej strany nehrozili veľké útoky. No vraždy či iné šarvátky bývali medzi nimi na dennom poriadku.

Z času na čas im ktosi navrhol, aby si medzi sebou vybudovali hradby, rovnaké, aké dal postaviť rímsky cisár Hadrián medzi Anglickom a Škótskom. Obe strany to však tvrdohlavo odmietali. Vraj by tak prišli o všetku zábavu.

Toto krviprelievanie medzi najmocnejšími anglickými dynastiami kráľa Henricha VII. napokon unavilo natoľko, že sa rozhodol pre skutočne machiavelistické riešenie. Inšpiroval sa podobným prípadom rozbrojov medzi talianskymi Mediciovcami a Borgiovcami a vydal kráľovský dekrét. Ten pod hrozbou trestu smrti zaväzoval oba klany k poslušnosti.

Vymedzila sa medzi nimi časť pozemkov, ktorá dosiaľ nemala vlastníka, a tá od tých čias patrila obom klanom rovnako. Každoročne v deň jarnej rovnodennosti museli obe rodiny vyslať svojho zástupcu na most, ktorý tvorí hranicu medzi týmito pozemkami, a tam si mali na znak mieru a dobrej vôle potriasť ruky. Ak by posol tej-ktorej rodiny na stretnutie nedorazil, vlastníctvo celého pozemku by pripadlo jeho rivalovi.

Nepríjemná predstava takejto porážky bývala silnou motiváciou. Smrť v porovnaní s takou zahanbujúcou prehrou neznamenalala vôbec nič. Ani jedna strana nikdy nezabudla vyslať na stretnutie svojho zástupcu – hoci podanie ruky väčšinou sprevádzali vyhrážky krutým násilím.

V takomto otvorenom vojnovom stave, hoci aktívne utlmenom, obe rodiny ustavične vymýšľali rôznorodé spôsoby, ako vyprovokovať svojho úhlavného nepriateľa a zlepšiť si náladu. Bola to ich najobľúbenejšia forma zábavy. Ak Montgomeryovci podporili istú politickú stranu, Daviesovci sa prirodzene postavili za ich konkurenciu. Ich vzájomné nepriateľstvo roky sprevádzali početné prevraty a spory. Či už išlo o konflikty medzi katolíkmi a protestantmi, Tudorovcami a Stuartovcami, alebo parlamentaristami a monarchistami, oba klaný doslova excelovali v politických úskokoch. Uškŕňali sa na seba počas zhromaždení v preplnených halách a v kartových hrách sa navzájom ošklbávali o peniaze.

Koncom osemnásteho storočia sa už obe rodiny považovali za vysoko civilizované a sarkastické poznámky si vymieňali v honosných plesových sálach, navzájom si kradli manželky a milenky a občas sa stretli v tajných dueloch.

Muži z rodu Montgomeryovcov študovali na Oxforde. Daviesovci navštevovali Cambridge. A hoci synovia oboch rodov bok po boku bojovali proti Napoleonovi, Montgomeryovci sa pridali ku kavalérii, zatiaľ čo Daviesovci k strelcom a námorníctvu.

A deň jarnej rovnodennosti býval pre obe rodiny aj naďalej dôležitým termínom...

Prvá kapitola

*Deň jarnej rovnodennosti
21. marec 1815*

„Nikto už nepríde.“

Madeline Montgomeryová prižmúrila oči a zahľadela sa do diaľky. V hrudi sa jej rozhorela iskrička nádeje a to sa jej veru už veľmi dlho nestalo. Skontrolovala čas na strieborných vreckových hodinkách. Deň si istotne nepomýlila. Do pravého poludnia v deň jarnej rovnodennosti zostávalo iba šesť minút a cesta pred ňou stále zívila prázdnotou. Nevidela nikoho z tých naničhodných, prekliatych Daviesovcov.

„Galahad!“ zašepkala neveriacky. „Určite už nikto nepríde!“

Jej starý sivko zastrihal ušami. Rozhodne však nemohol pochopiť historickú dôležitosť tohto okamihu. Maddie sa zviezla na nízky kamenný múrik na moste. Už celé mesiace nepocítila toľký optimizmus. Odvtedy, čo jej otec oznámil tú šokujúcu skutočnosť, že sa ocitli vo veľmi nešťastnej finančnej situácii.

„To je zázrak!“

Galahad začal spásť púpavu pod sebou. Maddie zodvihla tvár k slnku a horný okraj čepca si posunula trochu dozadu. Nabehne jej ešte viac pieh, ale čo na tom záleží? Z vlastnej skúsenosti vedela, že život vie byť

veľmi krehký. Raz ju iba tak z ničoho nič, z jasnej, bezoblačnej oblohy, zasiahol blesk. Išlo o vsutku veľmi po-
divuhodnú prírodu. Šanca, že sa stane niečo také, bola
jedna k miliónu. To jej povedal doktor. A práve teraz
sa udeje čosi ešte oveľa nepravdepodobnejšie. Po pästo
rokoch sa konečne prepíše história. Vážené meno rodu
Montgomeryovcov bude zachránené. A ona s ním.

Vďaka tomu, že sa tu dnes Daviesovci neukážu.

Od vzrušenia jej zovrelo hrudník. Sir Owain Da-
vies, gróf z Powysu, by jej otcovi nikdy nedoprial pocit
zadosťučinenia z toho, že by mu prenechal túto pôdu.
Viac než päťdesiat rokov obaja považovali vzájomné
podpichovanie za najlepší zdroj zábavy.

Lenže sir Owain minulé leto zomrel a nový gróf, je-
ho najstarší syn a dedič Gryffud, sa síce vrátil z bitky
s Napoleonom už pred pol rokom, no na pôdu svojich
predkov ešte nevkočil. Zostal v Londýne a podľa škan-
dalózných klebetníkov ho tam zamestnávalo dobýjanie
ženských sŕdc a iné radovánky hlavného mesta.

Niežeby Maddie sledovala, kde sa práve nachádzal.
Gryff Llewellyn Davies bol už od detstva jej úhlavným
nepriateľom.

Spomenula si na jeho škodoradosný smiech. Oviala
sa rukou a potom si rozviazala stuhy na čepci a sňala
si ho z hlavy. Dala si dole aj rukavice. Príliš husté vlasy
jej sponky sotva udržali, a tak to vzdala a nechala si
neskrotné kadere padnúť na plecيا.

Hoci nepatrné narážky na Gryffove výčiny v no-
vinách jej v hrudi vyvolávali zvláštne dráždivý ne-
pokoj a hnev, rozhodne nešlo o túžbu ani o žiarlivosť,
ani o nič podobné. K tomu chlapovi predsa nemohla
vonkoncom nič cítiť. Vôbec ju netrápilo, čo vyvádzel.

Popravde, správal sa ako nezodpovedný zhýralec, neplnil si povinnosti a už poriadne dlho zanedbával svoje sídlo. Jeho skazenosť však bola teraz jej výhodou. Kým si užíval kadejaké nemravnosti, ona so cťou zachráni svoju rodinu pred krachom.

Zvlnila pery do úsmevu. Bolo priam nemožné, aby stihol prísť včas a potriasol jej ruku. Asi na stretnutie zabudol. Nespomínala sa náhodou minulý týždeň v časopise *Gazette* jeho účasť v nezákonnom dueli? Pravdepodobne ho zastrelil nejaký nasrdený manžel, ktorému s ním manželka nasadila parohy.

Maddie prudko vydýchla. Nie, donieslo by sa jej predsa, keby ten darebák umrel. Pravdepodobne teraz v nejakej podradnej spoločnosti s pohárom brandy v ruke oslavuje svoje nezaslúžené víťazstvo.

Znova skontrolovala hodinky. „Zostávajú tri minúty.“

Galahad ďalej sústredene spásal púpavu a vôbec si ju nevšimol. Znova sa rozhliadla po prázdnej ceste pred sebou a ani sa neodvážila dúfať.

Určite sa tu neobjaví ani jeden z jeho súrodencov – ďalších troch Daviesovcov. Rhys a Carys mali byť s Gryffom v Londýne a najmladší brat Morgan sa plavil na mori.

Modré oceľové ručičky vreckových hodínok sa blížili k číslu dvanásť. Maddie v sebe zadusila predčasný výkrik radosti. Obzrela sa na pokojné zelené údolie a musela v sebe potlačiť túžbu vyskočiť a bláznivo sa zakrútiť. Doteraz sa ešte nestalo, aby kúsok tejto pôdy patrila iba jednej rodine, a preto všetky jej skryté bohatstvá zostávali po stáročia nedotknuté.

„Tamto pod zemou je uhlie, Galahad. Možno dokonca aj zlato! Keď ho vyťažíme, znova budeme mať

peniaze a už nebudem musieť trpieť spoločnosť toho odporného sira Mostyna – a vonkoncom sa za toho starého chlipníka nevydám!”

Kôň zvrátil fúzatý ňufák a Maddie sa na ňom zasmiala.

„A vieš, čo je na tom najlepšie? Konečne budem oproti tomu neznesiteľnému Gryffudovi Daviesovi vo výhode!”

Galahad sklopil uši a ako vždy, keď začul meno známeho nepriateľa, vyceril zuby. Maddie pokývala hlavou.

„Čo myslíš, dovolí mi otec napísať mu? V liste mu oznámim, že prišiel o vlastníctvo tejto pôdy. Len si predstav, ako sa zatvári!” povzdychla si v nadšenom očakávaní.

Chápala symbolickosť toho, prečo sa toto stretnutie odohrávalo vždy v deň jarnej rovnodennosti. Rovnodennosť nastávala iba dvakrát do roka, keď sa os zeme nevychyľuje od slnka ani sa nenachýli k nemu. Predstavovala určitú rovnocennosť. Rovnováhu dňa a noci: obe vtedy trvajú dvanásť hodín. To malo Daviesovcom a Montgomeryovcom pripomínať, že si pozemok delia rovným dielom.

Žalúdok jej poskočil od vzrušenia. *Oddnes to bude inak!* Dnes sa začína nový veľkolepý...

Poryv vetra odviaľ čepiec z nízkeho múrika na moste. Zúfalo sa za ním načiahla, no nechtyla ho. Klobúčik padol do vody a zaraz ho unášal prúd rieky.

„Čert ho ber!”

Galahad nadvihol hlavu a zafíkal. Odrazu však nastrožil uši smerom k ceste. Maddie sa otočila, aby sa pozrela, čo ho upútalo. Započúvala sa a modlila sa, aby to

nič neznamenal. Vtom to začula znova. Vzdialené dunenie konských kopýt. Nepochybne sa k nim ktosi blížil. „Nie!“ zakvílila.

Na úpäti kopca sa zjavil osamelý jazdec a za ním sa víril kúdol prachu. Rukou si zaclonila oči a prižmúrila ich, aby lepšie videla. Možno sem cváľal iba nejaký dedinčan...

Samozrejme, že to nebol nikto z dediny. Siluetu muža so širokými plecami si nemohla s nikým pomýliť. Poznala ju až príliš dobre.

„Och, do horúcich pekiel!“

Galahad vydal zvuk dosť podobný smiechu. Zradca! pomyslela si Maddie.

Naposledy videla toho darebáka Gryffuda Daviesa pred viac než tromi rokmi, no nikto široko-ďaleko nevyzeral v sedle tak dobre ako on. Akoby sa v ňom narodil. A kto iný by dokázal pôsobiť arogantne s takou prirodzenou nenútenosťou?

Maddie sa pri predstave nadchádzajúceho stretnutia rozbúšilo srdce. Možno bude mať tentoraz šťastie a už sa jej nebude zdať tak prekliato príťažlivý a v očiach mu nezbadá ten provokatívny výsmech. Odjakživa bývala terčom jeho žartov. Gryff Davies sa pri nej zvyčajne tváril, akoby sa nevedel rozhodnúť, či ju chce zaškrtiť alebo sa na ňu vrhnúť. Vlastne ani nevedela určiť, čo z toho by bolo horšie.

Zovrelo jej žalúdok. Desila sa toho, ale zároveň sa v nej vzťahovalo akési nadšenie. Utrla si spotené dlane do pokrčenej sukne a nasadila masku slušivej ľahostajnosti.

Pricváľal bližšie a ona razom zbadala stopy zmien, ktoré na ňom zanechali uplynulé tri roky. Bolo to horšie, než sa obávala. Vyzeral ešte lepšie než predtým.

Tento hriešne príťažlivý diabol sa mohol pochváliť tmavými kučerami, rovným nosom a perami, ktoré akoby sa už-už mali zvlíniť do úsmevu, ale ak sa pozeral na ňu, zakaždým napokon zostali iba pri úškrne.

A tie jeho šibalské zelené oči! Večne sa smiali a jej sa z nich podlamovali kolená. Prichádzala pre ne o rozum. Ani teraz im nechýbala povestná kombinácia povýšeneckého pobavenia a vášnivej uhrančivosti.

Maddie si zovrela sukňu a hrdo vystrčila bradu. Rozhodla sa, že si nebude všímať svoje strapaté vlasy ani to, že jej čepiec unášala rieka. Vôbec jej nezáležalo na tom, čo si o nej Gryffud Davies myslí.

Pravdepodobne ju ani nespoznal. Už sa neponášala na to vychudnuté, pehavé osemnásťročné dievča, ktorým bola, keď odchádzal do vojny. Možno si ju pomýli s nejakou dedinčankou.

Prosím, Bože!

Keď sa blížil k mostu, spomalil. Bezočivo po nej prešiel pohľadom, čím ju pripravil o nádej, že ju nespoznal. Preto sa vystrela a zagánila naňho.

Zvlínil pery v úsmeve. Nemohla ho opísať inak, než že bol diabolský.

„Ale, ale, Maddie Montgomeryová. Chýbal som ti, miláčik?“

Druhá kapitola

Gryff sa zahľadel na tú úchvatnú, nahnevanú ženu na moste. Akoby jeho duša znova dostala krídla. Nezniesiteľná, uštipačná a veľmi otravná Madeline Montgomeryová ho doslova prebodávala pohľadom. Naskytol sa mu skutočne očarujúci pohľad.

Zamračila sa, zjavne sa jej jeho oslovenie nepáčilo. „Nehovor mi tak.“

„Ako? Miláčik?“

„Nie, Maddie.“ Pôsobila hrozne upäto. „Volám sa Madeline. Ale oslovuj ma radšej slečna Montgomeryová.“

„Tak teda zostanem pri miláčikovi.“

Myklo jej svalom v sánke. Vedel, že od zlosti zatína zuby.

„Ani tak nie. Nie som tvoj miláčik.“

„Priznaj sa. Však som ti chýbal,“ doberal si ju. „Len čo som odišiel, už si zatúžila po dobrej škriepke. Nikto z miestnych ti v tomto neposlúžil?“

Hrudník sa jej nadvihol a rýchlo klesol. Gryff musel v sebe zadusiť pobavený smiech. Svet, ktorý vojna obrátila hore nohami, sa práve vrátil na svoje miesto, akoby mu niekto napravil vykĺbené plece.

„Vôbec si mi nechýbal.“

Zamumlala si popod nos ešte čosi. Nepochybne začul slová ako „neznesiteľný somár“ a „hlupák“. Zahryzol si do pery a usiloval sa nerozosmiať. Opanovala ho číra radosť. Svet ďaleko za týmito údoliami sa už na seba vinou Bonaparta a jeho nekonečných ambícií vôbec nepodobal, ale niektoré veci sa nikdy nemenili. Antipatia slečny Montgomeryovej voči nemu vôbec neochladla.

Čo sa však zmenilo – a to tým najpríjemnejším spôsobom –, bol jej zovňajšok. Roky strávené pri kartách ho naučili maskovať svoje pocity, no aj tak sa musel veľmi snažiť, aby zakryl svoje ohromenie zo zmien, ktoré sa s ňou počas jeho neprítomnosti udiali.

Pred tromi rokmi, keď mal dvadsaťtri, sa správal dosť arogantne. Priam dychtil po sláve a dobrodružstvách. Ona vtedy vyzerala ako vycivená divoška bez ženských vnád. Aj napriek tomu ho to k nej vždy ťahalo. Páčila sa mu jej bystrosť a výbušnosť, vlastnosti veľmi netypické pre dámu. Odjakživa sa mu zdala neodolateľná.

Skutočnosť, že z nich boli zaprisahaní nepriatelia, jej na šarme iba pridávala. A, prirodzene, jej blčiace oči a zvodné pery sa počas daždivých nocí pri svite mesiaca stávali predmetom jeho nie celkom nevinných fantázií.

Vôbec nebol taký zhýralec, ako sa o ňom povrávalo. Mal však pomerne bohaté skúsenosti s rôznymi typmi žien. Pomerne často sa zamýšľal, ako asi počas jeho neprítomnosti rozkvitla do krásy. Napriek tomu ho skutočnosť, ktorá ďaleko prekonala jeho najdivokejšie predstavy, zaskočila. Maddie Montgomeryová bola jednoducho prekrásna.

Jeho skúmavému pohľadu neušiel rumenec na jej lícach. Znova musel potlačiť smiech. V tvári sa veľmi ne-

zmenila. Pehy na nose a lícach jej síce takmer vybledli, no zopár ich ešte zostalo. Nečudo, keďže zjavne ani teraz nenosievala klobúčik a pohrdala ním rovnako ako v osemnástich.

Vlasy mala stále bujné a nepoddajné. Ich farba pripomínala čerstvo olúpané gaštany s červenkastým nádychom. Kde-tu sa v hustých vlnách, ktoré jej teraz rozmarne viali vo vetre, objavovali zlatoružové pramienky. Pri pohľade na jej zvodné ružové pery mu napadla myšlienka, aké by bolo hlbšie ich preskúmať. A jej pozoruhodné oči – nie celkom modré ani úplne sivé – mu zakaždým prenikali až do duše.

A nech mu Boh pomáha, to jej telo! Kedysi bývala táto divoška vycivená, samá ruka, samá noha. Medzičasom sa z nej však stala doslova bohyňa – hoci trochu zúrivá. Až ho svrbeli prsty od túžby prejsť po krivkách jej drieku a po dokonale zaoblených bokoch. Mal čo robiť, aby nezoskočil zo sedla a nepodišiel k nej, aby sa dotkol jej tváre a presvedčil sa, že je skutočná. Najradšej by ju schytil do náručia a bozkával dovtedy, kým by obaja nelapali dych a netešili sa spoločne zo života.

Isteže, nemal by ju provokovať. Iba čo si tým narobí ďalšie problémy. Lenže doberanie slečny Montgomeryovej mu počas tých troch mizerných rokov tak chýbalo! Práve k spomienke na jej tvár sa utiekal vo zvlášť zlých dňoch po bitke, keď bol zranený a vyčerpaný. Často si pripomínal, že musí prežiť už len preto, aby ju tým našťaval a mohol ju ešte aspoň raz v živote podpichnúť.

A azda urobíť aj čosi viac.

Ochutnať ju.

Ale nie. To je zlý nápad. Ten najhorší.

Nadýchol sa, aby sa upokojil, a nadvihol obočie takým spôsobom, o ktorom vedel, že ju vyvedie z miery.

„Božemôj! Čo sa stalo s tou večne ufúľanou malou nezbednicou, ktorú som poznal? Keď sme sa naposledy videli, bola si od hlavy po päty od blata.“

„Iba preto, lebo si ma ty a tvoj príšerný brat strčili do potoka a...“

S viditeľným premáhaním si zahryzla do pery a potlačila hnev. Nadýchla sa a tým, ako sa jej pri tom rozšíril hrudník, nafúkli sa aj jej prsia v jazdeckom kostýme. Gryff to rozhodne ocenil.

„Nie,“ vyriekla a pomaly vydýchla. „Už sme predsa obaja dospelí. Môžeme sa k sebe správať slušne. Už sa nedám vytočiť.“

„Ale veď to bývala taká zábava.“

Vrhla naňho zúrivý pohľad. „Vieš, čo sa mi stalo? Chceš to vedieť?“

Prikývol.

Prekrižila si ruky cez pôvabné poprsie. „Dobre teda. Zasiahol ma blesk.“

Isteže, dúfala, že ho to šokuje. On sa však o tejto udalosti dozvedel hneď po návrate do Londýna. Celý svet vedel, že Daviesovci prahnú po akejkoľvek správe týkajúcej sa nešťastia Montgomeryovcov, preto mu anglická smotánka s veľkou škodoradosťou prezradila všetky podrobnosti.

Na jeden hrozivý okamih si myslel, že umrela. Zovrelo mu srdce. Svet bez nej, jeho úhlavnej protivníčky, si nechcel ani predstaviť. Pulz sa mu znovu upokojil, až keď sa dozvedel, že túto nezvyčajnú nehodu prežila.

Hovorilo sa, že na tele jej zostali popáleniny, hoci ich nikto na vlastné oči nevidel, aby to mohol dosvedčiť. Zjavne ich schovávala pod šatami. Prvú plesovú sezónu v Londýne zmeškala, lebo sa zotavovala zo zranení, ale ďalší rok ju už uviedli do spoločnosti. Podľa všetkého sa počas jeho neprítomnosti stala veľmi obľúbenou účastníčkou plesov a večierkov v hlavnom meste.

Nesmierne sa mu uľavilo, keď sa dozvedel, že sa úplne zotavila. Sám celkom nerozumel, prečo ho to tak zasiahlo. Tešili ho aj správy, že sa ešte nevydala. Gryff sa úkosom pozrel na jej ľavú ruku. Hľadal na nej zásnubný prsteň. Chcel si overiť, či nemá mylné informácie. Na jej prstoch sa však nevynímal žiaden šperk.

Niežeby sa s ňou túžil sám oženiť. Pravdaže nie. Nad niečím takým drastickým ako manželstvo sa ešte vôbec nezamýšľal. Hoci teraz, keď získal titul, sa to od neho očakávalo.

Po tom všetkom, čo v armáde riskoval – svoj život a zdravie – sa zaprisahal, že si dopraje rok nenútenej zábavy a až potom sa naplno oddá povinnostiam, ktoré náležia ku grófskemu titulu.

Vonkoncom sa mu však nepozdávala predstava, že by sa Maddie Montgomeryová vydala za niekoho iného. Už by sa nemohli vzájomne toľko prekárať. Nepáčilo sa mu, že by tak prišiel o túto vzájomne veľmi uspokojivú tradíciu.

„Blesk vravíš?“ riekol posmešne. „To sa ti veru hodí.“

„Takmer som umrela!“

„Zjavne sa tak nestalo, inak by si tu teraz nestála a nečakala so zatajeným dychom na môj príchod.“ Samolíbo nadvihol obočie. „Alebo si sa tu stratila?“ Ukázal za seba

na cestu, po ktorej prišiel. „Majetky Montgomeryovcov ležia asi šesť míľ tadiaľto.“

Maddie namierila prst opačným smerom a vyhrkla: „A hranica Daviesovcov je na tejto strane. Obaja dobre vieme, kde sa tie pozemky nachádzajú, Davies.“

„Takže si sa so mnou predsa len prišla stretnúť. Aké milé od teba!“

Podráždene rozhodila rukami. „Isteže som prišla na stretnutie s tebou, ty somár! Veď je deň jarnej rovnodennosti. Hádám si nemyslíš, že by Montgomeryovci zabudli na tento dôležitý dátum?“

Na tvári sa mu zračil pobúrený výraz. Zjavne ho dosť urazila. Napokon pobavene odfrkol. „Hádám si si nemyslela, že neprídem!“

„Dúfala som – to by bol lepší výraz,“ zašomrala popudene.

„Nazdávaš sa, že by som vám len tak prepustil túto zem!“ Gryff pokrútil hlavou a venoval jej ľútostivý pohľad. „Och, miláčik, veľmi nerád som ťa sklamal,“ riekol, hoci tón jeho hlasu svedčil o opak. „Nikdy by som sa nezriekol ničoho, čo nám obom spôsobuje toľké potešenie.“

Obviňujúco naňho zazrela a jemu priam zovrela krv v žilách, keď si pomyslel, že by jej mohol ukázať všetky činnosti, ktoré patria do kategórie *vzájomného potešenia*. V duchu si za to poriadne vylepil.

Prestaň!

„Zámerné si čakal do poslednej minúty, aby si zmaril všetky naše nádeje!“ soptila.

Neobťažoval sa to poprieť. „Naše nádeje?“ Rozhliadol sa po prázdnom údolí. „Zdá sa mi, že si tu celkom